

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **Amelis s.r.o.**, se sídlem nám. Republiky 202/28, Plzeň

zastoupen JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem, se sídlem náměstí Republiky 2/2, Plzeň,

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2017, č. j. 356/2017-110-SDNA/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2017, č. j. 356/2017-110-SDNA/3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jimiž bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), č. j. DSH/13389/16 ze dne 5. 10. 2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), tak, že ve výroku

I. byl text znějící „*čl. 34 odst. 5 písm. a)*“ nahrazen textem „*část. VI, odst. 4 přílohy IB nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě ve spojení s článkem 46.*“ Dále došlo k prodloužení splatnosti pokuty na 30 dnů. Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě pokuta ve výši 10.000 Kč za skutek spočívající v tom, že žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 2 písmeno a) zákona o silniční dopravě, ve spojení s ustanovením čl. 34 odst. 5 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 165/2014 o tachografech v silniční dopravě, o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě a o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, v platném znění (dále jen nařízení „165/2014“), neboť nezajistil, aby K.K., nar. ..., bytem ..., řidič dopravcem provozovaného vozidla tovární značky MAN, registrační značky ... o celkové hmotnosti 24000 kg, řádně vedl záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když v 10:15 h dne 26. 4. 2016 používané záznamové zařízení uvedeného vozidla ukládá na kartu řidiče a do své paměti čas 12:42 h dne 24. 4. 2016, tedy odlišný čas od času v zemi registrace vozidla (CZ).

II.

Žaloba

3. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí žalovaného je vadné a tyto vady jej činí nesrozumitelným, nepřezkoumatelným a tedy nezákonným. Žalobce shledává vadu rozhodnutí již v tom, že žalovaný rozhodl způsobem, který příslušný zákon, tj. zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen SŘ), v platném znění, neumožňuje. Jak je zřejmé z připojené kopie napadeného rozhodnutí, žalovaný změnil výrok rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Přitom změna výroku nebyla učiněna s ohledem na obsah odvolání žalobce. Žalobce má za to, že takový postup možný není, jak je ostatně zřejmé z ustanovení § 90 správního řádu, které taxativně určuje možnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Podle tohoto ustanovení musí odvolací správní orgán výrokem vyjádřit, zda odvoláním napadené rozhodnutí ruší nebo jej mění a jakým způsobem jej mění anebo – neshledá-li odvolání důvodným – odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Jiným způsobem odvolací správní orgán rozhodnout nemůže (viz např. rozhodnutí NSS 8 As 6/2007 nebo rozhodnutí č. 374/2004 Sb. NSS. Vedle toho žalovaný tímto postupem odňal žalobkyni možnost odvolat se proti jeho rozhodnutí.
4. Žalobce tvrdí, že byl žalovaným zkrácen na právu na spravedlivý proces tím, že žalovaný nepostupoval v řízení v souladu se základními zásadami správního řízení, jejichž znění v žalobě cituje. Žalobce ze skutečností, uvedených shora má zato, že žalovaný se těmito zásadami neřídil, neboť po zákonném a objektivním posouzení věci měl rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Žalobce ze skutečností, uvedených shora má zato, že žalovaný se těmito zásadami neřídil, podle § 89 odst. 2 správního řádu, v platném znění, přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z odvolání žalobkyně je zřejmé, že zpochybňuje zejména tu skutečnost, že v řízení před prvostupňovým správním orgánem nebyl zjištěn bez pochybností skutkový stav tak, aby mohl správní orgán na tomto základě správně a objektivně rozhodnout. Žalobce zejména namítal, že

z karty řidiče je přes odlišnost časových údajů ukládaných dat seznatelná jak doba řízení, tak bezpečnostní přestávky i doba odpočinku, což jsou údaje, jejichž dodržování je uloženo povinnosti vedení záznamu sledováno. Namítala vadu zařízení. Žalovaný sice připustil, že z dat stažených z karty řidiče K. a tachografu vozidla nelze bez pochyb určit, že tachograf vozidla nepracoval správně, byť tomu může napovídat větší množství rozličných chybových hlášení zaznamenaných ve stažených datech a rovněž události zaznamenané na výtisku z karty řidiče K. a tachografu vozidla pořízeném kontrolním orgánem, ale zároveň konstatoval, že pro uvedený přestupek však není předmětné, zda tachograf vozidla pracoval správně či nikoliv, když je bez pochyb zřejmé, že tachografem zaznamenávaný čas je odlišný od referenčního času v České republice, a to dokonce o necelé dva dny. Žalobce má za to, že z tohoto konstatování je zřejmá nesprávnost rozhodnutí žalovaného, když samotná odlišnost tachografem zaznamenaného času od referenčního času v ČR nemůže být podstatou výše uvedeného přestupku a na základě toho uložené sankce. Žalobce má za to, že žalovaný při užití správního uvážení vybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, jeho rozhodnutí není v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. K námitce vadného způsobu rozhodnutí v rámci odvolacího řízení žalovaný uvedl, že žalobce nesprávně vykládá ustanovení § 90 správního řádu. Správní řád v § 90 odst. 1 písm. c) stanovuje, že odvolací orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit, přičemž změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládá povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. V souladu s ustanovením § 90 odst. 3 správního řádu pak odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem (od 1. 7. 2017 je zásada zákazu reformatio in peius vyjádřena rovněž v § 98 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu, jestliže odvolací správní orgán změni nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí. Žalovaný proto postupoval v souladu s právními předpisy, respektive v souladu s § 90 správního řádu, když rozhodnutí KÚ v části změnil dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu a ve zbytku jej dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil. Žalobce chybně vykládá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 8 As 6/2007, které se týkalo řízení vedeného dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, tj. správního řádu z roku 1967. Správní řád z roku 1967 však upravoval postup odvolacího orgánu odlišně od správního řádu účinného od 1. 1. 2006. I v tomto případě však Nejvyšší správní soud judikoval, že není na úkor srozumitelnosti, jestliže vedle konkretizované změny rozhodnutí zároveň žalovaný vyjádřil, které části výroku nemění. Výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu však i tak nelze na správní řízení vedené s žalobcem aplikovat, neboť Krajský úřad, i žalovaný jakožto odvolací orgán, postupovali podle správního řádu z roku 2004. Žalovaný proto postupoval zcela v souladu se správním řádem, když v případě, že z části rozhodnutí prvoinstančního orgánu změnil dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, tak jej podle § 90 odst. 5 správního

řádu ve zbytku potvrdil. K tvrzení žalobce, že žalovaný rozhodl nad rámec odvolacích námitek, čímž měl žalobce připravit o možnost podat proti tomuto postupu opravný prostředek, žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu upravující rozsah přezkumu správních rozhodnutí odvolacím orgánem, tj. revizní princip správních rozhodnutí. Žalovaný svým rozhodnutím shledal vadu v doplňující právní kvalifikaci deliktu žalobce, a proto ji postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu napravit tak, že změnil prvoinstanční rozhodnutí. Prvoinstanční orgán skutek žalobce správně právně kvalifikoval jako delikt uvedený v § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, kterého se žalobce dopustil tím, že nezajistil řádné vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v rozporu s § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě. Slovně skutek Krajský úřad popsal tak, že žalobce nezajistil řádné vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když při kontrole dne 26. 4. 2016 bylo zjištěno, že v době zastavení Vozidla ke kontrole v 10:15 hod. dne 26. 4. 2016 ukazoval tachograf čas a datum 12:42 hod. dne 24. 4. 2016, tedy odlišný čas od času země registrace Vozidla, neboť Vozidlo bylo registrováno v České republice s touto právní kvalifikací a vymezením skutku se žalovaný zcela ztotožnil. Prvoinstanční orgán jako doplňující právní kvalifikaci uvedl článek 34 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 165/2014. Uvedený článek sice stanovuje povinnost zajistit, aby doba zaznamenaná na záznamovém listu souhlasila s úředním časem v zemi registraci vozidla, a jedná se tak o obdobnou povinnost, avšak z textu vyplývá, že se jedná o povinnost vztahující se pouze na analogové tachografy, když doba musí souhlasit na záznamovém listu. Již výše však žalovaný uvedl, že kontrolované Vozidlo bylo vybaveno digitálním tachografem, přičemž povinnost provést prohlídku tachografu v případě, kdy dojde k odchylce referenčního času UTC o více než 20 minut, je stanovena v příloze IB Nařízení č. 3821/85 v části VI, odst. 4. Žalovaný proto změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že upravil zpřesňující právní kvalifikaci skutku. Již ve svém napadeném rozhodnutí žalovaný na 5. straně písemného vyhotovení uvedl, že z popisu předmětného skutku a právní kvalifikace dle zákona o silniční dopravě zcela bez pochyb zřejmé, kterého konkrétního deliktu se žalobce svým jednáním dopustil a jakou právní povinnost přitom porušil. Totožnost skutku proto zůstala bez pochyb zachována, stejně jako jeho právní kvalifikace, neboť byla napravena pouze vada v zpřesňující právní kvalifikaci povinnosti, která se týká rozdílu mezi digitálním a analogovým tachografem. Dle žalovaného tak prvoinstanční orgán postupoval v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu, když předmět řízení dostatečně vymezil, včetně právní kvalifikace skutku, o tomtéž skutku rozhodl a žalovaný se s tímto postupem ztotožnil. Žalovaný proto konstatuje, že nijak nepřekročil správním řádem vymezený rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí a na procesních právech žalobce nijak nezkrátil.

7. Stran námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaný pro úplnost opětovně konstatuje, že byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností v souladu s § 3 a 50 odst. 3 správního řádu, když žalobce se dopustil deliktu dle § 35 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě tím, že v rozporu s § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby řidič K. řádně vedl záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, když tachograf Vozidla v době silniční kontroly dne 26. 4. 2016 ukazoval namísto referenčního času v České republice čas ukazoval čas 12:42 hod. (10:42 hod. UTC) dne 24. 6. 2016 a žalobce byl proto povinen nechat zkontrolovat tachograf Vozidla z důvodu odchylky od referenčního času více nežli o 20 minut. Žalovaný se námitkou žalobce, že se prvoinstanční orgán, a v žalobě uvedený žalovaný, nezabývali dostatečně tím, zda tachograf Vozidla pracoval správně či nikoliv, přičemž dle žalobce nemá odchylka

zaznamenávaného času od referenčního času vliv na správné zaznamenávání údajů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, zabýval obsáhle již ve svém rozhodnutí na 5. a 6. straně písemného vyhotovení svého rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že prvoinstanční orgán žalobci nevytknul, že nezajistil správné fungování tachografu, ale že nesplnil svou povinnost nechat jej zkontrolovat. Pro uvedený skutek však není předmětné, zda tachograf Vozidla pracoval správně či nikoliv, když je bez pochyb zřejmé, že tachografem zaznamenávaný čas byl odlišný od referenčního času v České republice, a to dokonce o necelé dva dny. Pro porušení povinnosti rovněž není předmětné, čím je tato odchylka způsobena, když předmětné je to, že odchylka referenčního času v České republice jako zemi registrace Vozidla a zaznamenávaným časem v tachografu byla větší než 20 minut, a žalobce měl již po odchylce větší než 20 minut povinnost provést prohlídku tachografu. Tato povinnost je stanovena shodně pro analogový i digitální tachograf. Tím, že tuto povinnost žalobce nedodržel, nezajistil řádné vedení záznamů o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, čímž naplnil skutkovou podstatu deliktu dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě. Žalobce ve svém odvolání uvedl, že do doby podání tohoto odvolání se mu nepodařilo zjistit příčinu uvedeného stavu. To jen svědčí o liknavosti žalobce při dodržování právních povinností,

8. neboť není rozhodný důvod, proč tachograf zaznamenává odlišný čas, ale to, že je povinen žalobce neprodleně nechat tento tachograf ověřit schválenou dílnou. Pouze data o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku z tachografu, který je řádně kalibrován, periodicky ověřen k tomu schválenou dílnou, o čemž svědčí instalační nebo montážní štítek a zaplombovaný, mohou být přezkoumána za účelem zjistit, zda řidiči v kontrolované době dodržovali ustanovení týkající se doby řízení, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku v souladu s § 3 odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy. Zákonem chráněný veřejný zájem, který je mj. vyjádřen rovněž v bodu 17 recitálu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, jsou přitom jednak sociální podmínky řidičů, rovná hospodářská soutěž, ale především bezpečnost silničního provozu a jeho účastníků. Za tímto účelem stanovil unijní normotvůrce pravidla týkající se maximální doby řízení a čerpání povinných bezpečnostních přestávek a odpočinků. Žalobce je rovněž s ohledem na článek 32 a 33 Nařízení č. 165/2014 povinen zajistit správné fungování a používání tachografu. V případě, kdy tachograf kontrolovaného Vozidla zcela bez pochyb zaznamenával odlišný čas, od referenčního času v České republice, nelze data stažená z karty řidiče K. přezkoumat za účelem kontroly, zda řidič K. dodržoval ustanovení týkající se doby řízení, bezpečnostních přestávek a doby odpočinku a zda proto neohrožoval výše uvedený veřejný zájem. Nelze presumovat, od jaké doby se zaznamenávaný čas v tachografu Vozidla odchýlil a o kolik a námitka žalobce, že z dat stažených z karty řidiče K. je jeho pracovní režim přezkoumatelný, je proto nedůvodná, když pracovní režim řidiče K. zkontrolovat nelze. Z těchto dat vycházejí co do kontroly pracovního režimu řidiče K., když nelze bez pochyb bez řádné kontroly tachografu autorizovanou dílnou zjistit, zda byla uvedena časová odchylka konstantní po celé kontrolované období, či zda započal tachograf zaznamenávat odchýlný čas, až v době bezprostředně předcházející silniční kontrole. Z uvedeného důvodu dospěl žalovaný při přezkoumání výše pokuty k závěru, že uložená pokuta je velmi nízká vzhledem k závažnosti předmětného deliktu žalobce, avšak tu nemohl z důvodu zásady zákazu změny rozhodnutí v neprospěch odvolatele změnit

IV. Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Žaloba není důvodná.
11. Žalobní námitka opírající se o tvrzení, že žalovaný v rámci odvolacího řízení rozhodl způsobem, který správní řád nepředvídá, když prvoinstanční rozhodnutí změnil bez výslovné námítky žalobce, není důvodná. Je třeba si uvědomit, že na rozdíl od přezkumu správnosti prvoinstančního rozhodnutí, při němž se odvolací správní orgán omezuje toliko na obsah odvolacích důvodů uplatněných v odvolání, zákonnost rozhodnutí musí odvolací orgán posoudit z úřední povinnosti bez ohledu na rozsah odvolacích námitek (viz § 82 odst. 2 správního řádu). Pokud v této oblasti shledá pochybení, přistoupí s ohledem na zásadu procesní ekonomie ke změně odvoláním napadeného rozhodnutí – při využití tohoto postupu však odvolací správní orgán musí respektovat omezení obsažené v § 90 odst. 3 správního řádu, tj. nesmí činit změnu v neprospěch odvolatele, neboť by ho připravil o možnost odvolání. K ničemu takovému ovšem v projednávané věci nedošlo, neboť žalovaný při zachování výše sankce a popisu skutku toliko upřesnil odkaz na normu Evropské unie, kterou žalobce porušil ve smyslu § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, jednáním popsáním ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Takový postup je zcela souladný s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 8. 2013, č. j. NSS 8 As 6/2013 – 33). Pokud jde o žalobcův odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2018, č. j. 8 As 6/2007 – 41, pak tento není příkladný, resp. na projednávanou věc nijak nedopadá. V daném rozsudku byla řešena otázka srozumitelnosti výroku správního rozhodnutí při jeho změně v rámci řízení odvolacího – v nyní souzené věci však nemůže být žádných pochyb o tom, v jaké konkrétní části bylo prvoinstanční rozhodnutí změněno.
12. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že jednáním popsáním ve výroku rozhodnutí nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupu, za jehož spáchání byl žalobce postižen. Podle § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě platí, že *„tuzemský dopravce provozující silniční dopravu velkými vozidly, je povinen zajistit, aby řidič řádně vedl záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie.“* Jestliže nařízení EU (tj. přímo použitelný předpis) stanoví povinnost podrobit záznamové zařízení za určitých podmínek kontrole (o jejichž splnění není mezi účastníky sporu – odlišnost referenčního času o necelé dva dny) za účelem, aby zajištěno řádné fungování záznamového zařízení včetně ukládání dat v kartě tachografu (viz část. VI, odst. 4 bod 257 přílohy IB nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 o záznamovém zařízení v silniční dopravě) a řidič tuto povinnost porušil, tj. nenechal provést kontrolu, jejímž účelem je právě zajištění přezkoumatelného fungování záznamu, nemůže být relevantní polemika žalobce o tom, že *„z karty řidiče je přes odlišnost časových údajů ukládaných dat seznatelná jak doba řízení, tak bezpečnostní přestávky i doba odpočinku“*, neboť dané údaje ztratily tím, že nebyla provedena kontrola, jakoukoliv vypovídací hodnotu, proto žalovaný, resp. prvoinstanční orgán dospěl ke

správnému závěru, že žalobce pochybil, když nezajistil řádné vedení záznamu.

13. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

14. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 1. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu